

ת"פ 8581/04/15 - מדינת ישראל נגד דניאל שיבקוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 8581-04-15 מדינת ישראל נ' שיבקוב

בפני כב' השופט אברהם אליקים

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם דניאל שיבקוב (עציר)

גזר דין

מבוא

הנאשם הורשע לאחר הודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כולל הסכמה לעניין העונש.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן (סומן א), בתאריך 29.3.2015 בסמוך לשעה 23:25 נהג הנאשם בכביש 22 לכיוון חיפה שהוא נתון תחת השפעת אלכוהול כשלצידו יושבת אשתו. הנאשם חלף עם הרכב משמאל לניידת משטרה, סטה לכיוון מעקה הבטיחות וחזר למרכז הכביש. השוטרים בניידת המשטרה שהבחין באופן נסיעתו של הנאשם, נסע אחריו כשאורות כחולים מופעלים בניידת. הנאשם נסע במהירות, בהתקרבו לרמזור, התקרבה אליו ניידת המשטרה, השוטרים צפרו וקראו לו לעצור בצד, אולם הנאשם המשיך לנהוג במהירות, חצה את הצומת למרות שאור אדום דלק ברמזור. בהמשך סטה הנאשם ימינה לעבר המסלול בו נסע השוטרים ואילץ אותו לעלות על המדרכה כדי להימנע מפגיעה. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה חצה צומת נוסף למרות שאור אדום דלק ברמזור, המשיך בנסיעה, סטה בשתי הזדמנויות לתוך נתיב הנסיעה של השוטרים שרדף אחריו ואילץ אותו להסיט הניידת כדי להימנע מפגיעה. כך המשיך הנאשם בנסיעה לאורך רחובות שונים, השוטרים קראו לו לעצור בצד וביקש סיוע של ניידות תחנת חיפה, בשלב מסוים פנה הנאשם שמאלה בחדות, איבד את השליטה ברכב והתנגש במדרכה ובדלת של בית עסק ונעצר.

בשלב זה נסע הנאשם לאחור והמשיך בנסיעה ברחובות שונים שאחריו נוסע השוטרים וקורא לו לעצור, ניידת שיטור משולב הצטרפה למרדף, הנאשם המשיך בנסיעתו המהירה ברחובות שונים, ביצע פניית פרסה ונסע נגד כיוון התנועה, ניידת השיטור המשולב חסמה את כיוון נסיעתו, שוטרת ופקח חיכו לצד הניידת, ושהאט הנאשם הם התקרבו לצידו הימני של רכבו וניסו לפתוח את דלתותיו, הפקח הצליח לפתוח את הדלת הקדמית הימנית אולם אשתו של הנאשם סגרה אותה במהירות. בשלב זה המשיך הנאשם בנסיעה, עלה עם הגלגל על רגלו של הפקח, בעוד שהשוטרת הספיקה לברוח הצידה. הנאשם המשיך בנסיעה לרחוב אחר אשר נחסם על ידי ניידת משטרה ובה בלשים, הנאשם סטה בחדות, עלה על המדרכה ואז סטה שוב ופגע עם רכבו בחלק השמאלי קדמי של ניידת הבילוש בעוד שהבלשים יושבים בתוכה.

בכתב האישום המתוקן מתוארת נהיגה פרועה לאורך 19 רחובות שונים, הנאשם הודה כי נהג כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב תחבורה וכלי תחבורה ובכוונה לפגוע בנוסעי נתיב התחבורה או לסכן את בטיחותם, הפקח נפגע ברגלו ונגרמו לו כאבים, לבלשים שהיו בניידת הבילוש בה פגע הנאשם נגרמו כאבי גב וצוואר (ראו סעיף 14 לכתב

האישום המתוקן).

בהתאם להודאתו הורשע הנאשם בעבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה- עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק), נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים- עבירה לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 ביחד עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]- התשכ"א 1961, תקיפת שוטר- עבירה לפי סעיף 273 לחוק, הפרעה לשוטר בזמן מילוי תפקידו- עבירה לפי סעיף 275 לחוק, והיזק במזיק לרכב- עבירה לפי סעיף 413 לחוק.

[בטעות נרשמה בכתב האישום המתוקן תקנה 26(1) לתקנות התעבורה, בהסכמת הצדדים תוקנה הטעות לתקנה 26(2) לתקנות התעבורה עובר לשימוע גזר הדין].

ראיות לעונש

לנאשם 4 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה שונות שעונשן קנס.

תסקירי שירות המבחן

1. בעקבות הרשעתו של הנאשם, התבקש שירות המבחן להכין תסקיר לעניין העונש. בתסקיר מיום 18.10.2015 ביקשה קצינת המבחן דחייה בת חודשיים לצורך הכנת תסקיר משלים, בין השאר משום שהנאשם הופנה על ידי שירות המבחן לאבחון שתוצאותיו טרם התקבלו נכון לאותו מועד, אשר לעבירות שביצע טען הנאשם כי הוא מתקשה לזכור עד כדי התרשמות קצינת המבחן כי הנאשם אינו יכול להכיל במלואן את הנסיבות ועל כן מדחיק את ביצוע המעשים.

בדיון שקיים לאחר מכן- כפי שאפרט בהמשך, התבקש הנאשם להבהיר האם אינו זוכר את שהתרחש טענתו לפני קצינת המבחן ובניגוד להודעתו לפני. הנאשם שב והודה במיוחס לו ושירות המבחן התבקש להכין תסקיר עדכני.

2. בתסקיר השני מיום 1.3.2016 לקח הנאשם אחריות לביצוע העבירות, והסביר כי היה תחת השפעת אלכוהול, גם הפעם ביקש שירות המבחן דחייה למשך שלושה חודשים לצורך אבחון ביחידה לטיפול בהתמכרויות והכנת תכנית טיפולית. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם פועל מתוך דינמיקה של הסתרה וטשטוש באשר לאורחות חייו והגורמים שעמדו ברקע לביצוע העבירות, גם מתוך חוסר אמון או קושי לבטוח בגורמי תמיכה וטיפול.

3. בתסקיר השלישי מיום 31.5.2016 המליצה קצינת המבחן על העמדת הנאשם במבחן למשך 18 חודשים, במהלך המבחן ישולב במרכז יום למכורים ולאחר מכן ישוב לטיפול במסגרת היחידה להתמכרויות,

בנוסף המליצה להטיל עליו מאסר על תנאי וקנס ולא להטיל עליו מאסר בפועל גם לא בדרך של עבודות שירות על מנת שלא לקטוע את התהליך הטיפולי שיקומי בו החל. בתסקיר הובהר כי הנאשם משתתף בטפול פרטני וקבוצתי ביחידה להתמכרויות, כיום אין סיכון מידי להתנהגות מפרת חוק או לשימוש באלכוהול. תכנית שילובו במרכז יום למכורים למשך שישה עד 9 חודשים טרם החלה כי מפקחיו התקשו להתחייב ללוותו מידי יום ביומו למרכז הטיפול.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם נזקקות טיפולית גבוהה, ורמת סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד ולכן הומלץ על שילובו בתכנית טיפול אינטנסיבית בתחום ההתמכרות.

תמצית טענות הצדדים

4. ב"כ המאשימה בטיעוניו בכתב (ט/2) ביקש לקבוע מתחם עונש הולם שבין 4 ל-6 שנות מאסר ולהטיל על הנאשם עונש מאסר בתוך המתחם, בנוסף למאסר מותנה, קנס, פיצוי לפקח ולשוטרים שנפגעו ממעשיו, פסילה מלנהוג לשנים ארוכות ופסילה על תנאי.

בטיעוניו שם דגש על חומרת המעשים, הנאשם סיכן לא רק את חייו אלא את חיי אשתו שישה לצידו, את השוטרים שביקשו לעצרו ואת חיי ציבור המשתמשים בדרך.

לתמיכה בטענותיו הפנה לפסקי דין שונים של בית המשפט העליון בהם הוטלו עונשים של 4 ו-4.5 שנות מאסר.

5. הסנגור ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן והעדיף במקרה זה את ההליך הטיפולי שיקומי, לטענתו האירוע נמצא ברף הנמוך של עבירת סיכון חיי אדם, הנאשם הביע חרטה והודה בהזדמנות הראשונה לאחר שכתב האישום תוקן לטענתו תיקון משמעותי. בנוסף הפנה לנסיבות חייו של הנאשם כמפורט בתסקירי שירות המבחן, הנאשם בן 31 ללא עבר פלילי, שוחרר בתנאים מגבילים ומזה תקופה ארוכה נאלץ לשהות בפיקוח חברים מבלי להיות בקרבת בני משפחה מהדרגה הראשונה ולטענתו יש לראות בתקופה זו כשוות ערך למאסר ממש. הוא תאר את מצבו הכלכלי והעומס על אשתו כיום.

לאחר תקופה ארוכה וממושכת שהם ניסו להביא ילד לעולם, כיום אשתו נמצאת בחודשי ההיריון הראשונים, ומכאן שהיא גם לא תוכל לעבוד לאחר לידת בנה, ולכן בקשתו שלא להטיל עליו מאסר בפועל גם לא בדרך של עבודות שירות שיביאו לפגיעה קשה בתא המשפחתי ובילד שצפוי להיוולד.

בטיעוניו איבחן את הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה בה אוזכרו נאשמים עם עבר פלילי או עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה וביטוח. מצידו הפנה לת.פ. 15-02-51159 בו נקבע מתחם שבין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל והנאשם נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל (הסנגור טען כי העונש היה 6 חודשי עבודות שירות).

איפשרתי לסנגור להפנות לאחר הדיון לאסמכתאות נוספות ואכן הגיש הסנגור רשימה של 8 פסקי דין של בתי משפט מחוזיים, בכל פסקי הדין הוטלו עונשים של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

בתום הטיעונים הביע הנאשם חרטה על מעשיו. לדבריו כל יום מיום האירוע הוא נזכר במעשיו ומאשים את עצמו על מה שעשה. הנאשם ביקש הזדמנות לשקם את עצמו בתוכנית הטיפולית, תאר את הקושי שחווה עם אשתו להביא ילד לעולם והיום אשתו בשלבי הריון ושניהם מחכים ללידה.

דיון

אקדמת מילין

כאשר מדובר בכתב אישום שהוא תוצר של הסדר טיעון, אל לו לבית המשפט להיזקק לעובדות או לנסיבות שלא נכללו בכתב האישום, שבעובדותיו הודה הנאשם, ראו ע"פ 3060/15 אבו רגייג נגד מדינת ישראל (21.7.2015) ולכן קטעתי את הסנגור בטיעונו כאשר ביקש להפנות אצבע מאשימה לגבי האופן בו חסמה המשטרה את נתיב נסיעתו של הנאשם, או כשניסה לצטט מתיק החקירה מסמך בקשר למצבו הרפואי של הפקח.

(ראו לעניין זה גם ע"פ 4301/15 פינטו נגד מדינת ישראל (5.1.2016) והבקשה לדיון נוסף באותו עניין דנ"פ 623/16 (8.2.2016)).

מתחם העונש ההולם

במקרה זה מדובר באירוע אחד מתמשך במהלכו ביצע הנאשם את חמש העבירות המתוארות בכתב האישום המתוקן.

העיקרון המנחה בקביעת מתחם העונש הוא עיקרון ההלימה, שמשמעותו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40' לחוק).

הערכים החברתיים העומדים על הפרק הם ביטחון ציבור משתמשי הדרך ושלומם ויכולתם של הרשויות לאכוף את החוק ולהביא עבריינים לדיון, הנאשם בהתנהגותו פגע פגיעה חמורה בערכים אלו. הוא נהג נהיגה פרועה תוך מנוסה מניידת משטרה אחת, חצה שני צמתים בהם האור ברמזור היה אדום, בשלב מסוים נסע נגד כיוון התנועה, אילץ את הניידת לסטות מנתיבה מספר פעמים כדי להימנע מפגיעה, פגע בפקח שנעמד לצד ניידת שיטור נוספת, פגע בניידת בילוש שלישית ופגע בדלת בית עסק.

6. בראש ובראשונה אדגיש כי לעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה קבע המחוקק עונש מקסימאלי של 20 שנות מאסר, ובכך ביטא את חומרתה היתרה.

בעבירות מסוימות, קבע המחוקק עונשי מינימום כדי להמחיש את חומרתן, במקרה זה לשלוש מתוך חמשת העבירות בהן הורשע הנאשם נקבעו עונשי מינימום, תקיפת שוטר "לא פחות מחודש ימים", הפרעה לשוטר "לא פחות משבועיים

ימים" ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, פסילת מינימום לשלושה חודשים.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה אפנה לע"פ 4860/14 מדינת ישראל נגד חואלד (10.3.2015), באותו מקרה הורשע הנאשם בשני אישומים, האישום הראשון רלבנטי לעניינו, על פי אותו אישום הורשע הנאשם בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, נהיגה נגד כיוון התנועה בכביש חד סטרי, אי ציות להוראות תמרור, אי ציות להוראות שוטר, סטייה מנתיב, נהיגה במהירות בלתי סבירה. בית המשפט המחוזי הטיל עליו בגין עבירות אלו 30 חודשי מאסר בפועל, 3 שנות פסילה ושנת פסילה על תנאי, בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את העונש בגין אישום זה על 40 חודשי מאסר בפועל וכך נקבע באותו תיק:

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה של עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ועל הצורך להחמיר בענישתם של נאשמים שהורשעו בנהיגה פרועה ומסוכנת במטרה להימלט מפני המשטרה (ע"פ 1535/06 לוי נ' מדינת ישראל (7.6.2006); ע"פ 8703/11 מדינת ישראל נ' ג'אבר (14.8.2012)). לפיכך, נקבעו לה מתחמי ענישה מחמירים (ראו, ע"פ 285/13 מוסטפא נ' מדינת ישראל (28.10.2013); ע"פ 2499/14 אלנבארי נ' מדינת ישראל (5.11.2014)). מתחם העונש שקבע בית המשפט קמא בגין העבירות בהן הורשע המשיב במסגרת האישום הראשון (בין שנה לארבע שנות מאסר) איננו הולם ואיננו משקף כלל וכלל את חומרתן של העבירות שבוצעו ואת נסיבות ביצוען וכבר נפסק כי כאשר בוצעה העבירה בנסיבות שיש עמן חומרה יתרה, כמו במקרה דנן, הדבר צריך לקבל ביטוי גם במתחם העונש שיקבע (ראו, ע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מדינת ישראל (15.1.2014), בפסקאות 24-25; ע"פ 291/13 אברהמים נ' מדינת ישראל (22.12.2013), בפסקה 7)."

ראו גם ע"פ 6099/14 אקריע נגד מדינת ישראל (5.2.2015), הנאשם באותו מקרה נדון ל-30 חודשי מאסר בפועל בעקבות הרשעתו בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק, ובעבירה של כניסה ושהיה בישראל שלא כחוק, בית המשפט העליון דחה את ערעורו וכך קבע:

"בתי המשפט חזרו והתריעו על כך "שאין להשלים עם תופעות של נהיגה פראית ובריונית במהלך מרדפים עם המשטרה ועל הצורך בהחמרת הענישה שיש להטיל על מי המורשע בעבירות מסוג זה" (ע"פ 3641/14 מדינת ישראל נ' חסונה, פסקה 6 (2.7.2014) (להלן: עניין חסונה)). על תופעת המרדפים עמד בית משפט זה בעניין אלקיעאן (ע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן (11.11.2004)) שם הושת עונש מאסר של 48 חודשים בגין עבירת מרדף. כבר נזדמן לי לומר כי "הלכת אלקיעאן עומדת איתן על רגליה גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, ואמורה להנחות אותנו במקרים כגון דא בקביעת מתחם הענישה" (ע"פ 285/13 מוסטפא נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (28.10.2013))."

בע"פ 1986/13 סידגייב נגד מדינת ישראל (24.2.2014) הורשע הנאשם בעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק ובהנהיגה בשכרות לפי תקנה 169 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 בצירוף סעיפים 62(3) ו-68 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. עוד הורשע המערער בעבירת אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובהפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק. בית המשפט המחוזי גזר על המערער שלוש שנות מאסר בפועל מיום מעצרו, בית המשפט העליון אישר מתחם ענישה שנע שלושים לשישים חודשי מאסר וכך קבע:

"העבירות בהן הורשע המערער הן מכוערות וחמורות. המערער נסע בפראות בכביש לאחר שנטל תרופות ושתה אלכוהול לשוכרה, הילך אימים על המתלוננים, העמיד בסיכון חמור חיי אדם, ורק באורח נס לא נגרמו פגיעות בנפש בשל התנהגותו. בית משפט זה עמד לא אחת על החובה להטיל עונשים הולמים ומשמעותיים על המסכנים במזיד את חיי המשתמשים בדרך (ראו ע"פ 6461/11 יאסין נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (22.1.2014)), בפרט כאשר העבירה נעברה במצב של שכרות. העובדה כי מעשיו של המערער לא גרמו בפועל לפגיעות בנפש, אף כי אין להתעלם ממנה, אינה מכריעה את הכף בכגון דא ואינה מצדיקה הקלה מופלגת בעונשו של מי שהורשע בעבירות אלו, אשר בהן פוטנציאל הפגיעה הקטלנית גבוה ביותר...נוסף נוסף של חומרה נלווה למעשי המערער נוכח התנהגותו שלוחת הרסן כלפי השוטרים שהגיעו למקום. שיקולים אלה של גמול והרתעת היחיד והרבים, כמו גם נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנוהגת, נשקלו כולם על-ידי בית המשפט קמא אשר קבע את עונשו של המערער בתוך מתחם הענישה, בהתאם לנסיבותיו האישיות ומבלי שהתעלם מהרקע הנפשי, מהבעת החרטה והצער של המערער, מהודאתו וכן מן העובדה כי פיצה את המתלונן והלה מחל לו".

7. פסקי הדין אליהם הפנה הסנגור ברשימה שהגיש לאחר הדיון, אינם מועילים לעניין בחינת מתחם העונש ההולם, פסקי הדין שסומנו ז' ו-ח' ברשימה אינם מתאימים מאחר ובהם היה עונש מוסכם בהסדר טיעון, פסקי הדין ב', ה' ו-ו' אינם מתאימים משום שבהם לא מדובר בנהיגה פראית אלא בידוי אבנים או חבלה ברכב, (החבלה ברכב נעשתה על ידי נאשם הסובל ממחלת נפש). בפסק דין ד' מדובר בנהיגה בקטנוע, ונקבע בו מתחם שבין 30 ל-48 חודשי מאסר בפועל (שאינו מתיישב עם טיעוני הסנגור). בפסק דין א' לא נקבע מתחם כי מדובר בפסק דין משנת 2010 שניתן לפני תיקון 113 לחוק, כך שלא אוכל להסתמך על פסקי דין אלו.

8. על מנת להמחיש את נהיגתו הפרועה של הנאשם אתאר בתמציתיות את המסלול לאורכו נסע כשהוא נמלט מהשוטרים והוא נתון להשפעת אלכוהול, אנקוב רק בשמות הרחובות: כביש 22, חציית צומת באור אדום, חציית צומת נוסף באור אדום, גשר פז, ציזל, חטיבת גולני, סמטת הרכבת, פגיעה בדלת בית עסק, חטיבת גולני, העצמאות, פלי"ם, קיבוץ גלילות, ואדי סאליב, קיבוץ גלילות, הרב מרכוס, עקרון, לוד, יחיאל, אימבר, סירקין, עקרון, יחיאל, פגיעה בפקח, סירקין, פגיעה בניידת הבילוש.

רק בנס נהיגתו הפרועה של הנאשם לא גרמה לפגיעות בנפש, לו, לאשתו, לשוטרים וליתר המשתמשים בדרך. הנאשם חצה שני צמתים שהאור ברמזור היה בצבע אדום, הוא נסע נגד כיוון התנועה, בשלב מסוים איבד את השליטה ברכב, התנגש במדרכה ובדלת של בית עסק ונעצר, אלא שעצירה זו לא הביאה לסיום המרדף, הוא הסלים את התנהגותו, ניידת שיטור שחסמה את דרכו לא מנעה ממנו להמשיך בנסיעה תוך שהוא עולה עם גלגל הרכב על רגלו של הפקח ורק חסימה נוספת של ניידת בילוש הביאה לסיום המרדף, בדרך של פגיעה בניידת כשבתוכה יושבים בלשים.

בפועל נפגע פקח ובלשים, לפקח נגרמה פגיעה ברגלו שהתבטאה בכאבים, הבלשים שישבו בניידת בעת שהנאשם פגע בה עם רכבו, סבלו מכאבי גב וצוואר, ניידת הבילוש ודלת בית עסק ניזוקו.

בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות

הקשורות בביצוע העבירות אני קובע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 30 ל-60 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון נהיגה לתקופות שבין שנתיים ל-5 שנים.

העונש המתאים

9. אקדים ואבהיר כי ביום 17.9.2016 הנאשם הודה והורשע במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, משהתבקש להתייחס למעשיו בפני קצינת המבחן טען כי אינו זוכר את הפרטים (ראו תסקיר מיום 18.10.2015). בדיון שהתקיים לאחר מכן, ביום 13.12.2015, ביקשתי התייחסותו של הנאשם לעובדות כתב האישום ולאחר שהתחלתי לקרוא בפניו את סעיפי כתב האישום, ביקש הסנגור דחייה של שבוע ימים וכך נעשה.

בישיבת 20.12.2015 הנאשם שב והודה במיוחס לו תוך הדגשה כי הוא זוכר את האירוע. הוא המשיך והודה לאחר מכן בפני קצינות המבחן כמתואר בשני התסקירים וגם בדבריו בתום הטענות לעונש.

10. בניגוד לעמדת המאשימה, אני סבור כי שירות המבחן בתסקירו האחרון מציע תכנית טיפולית שיקומית, הגם שמצוינים בתסקיר גם טענות סותרים לכאורה, בפיסקה הרביעית בעמוד הראשון נכתב כי כיום אין סיכון מידי לפנייתו של הנאשם לאלכוהול או להתנהגות מפרת חוק, מחוות דעת פסיכיאטרית שהוצגה בפני קצינת המבחן עלה כי הנאשם לא סובל כיום מהתמכרות לאלכוהול או לחומרים פסיכואקטיביים, כמו גם בעבר.

אני מקבל את עמדת שירות המבחן לפיה לנאשם נזקקות טיפולית גבוהה וכי הוא מוכן לשתף פעולה, אך איני סבור כי יש לחרוג במקרה זה ממתחם העונש ההולם.

11. איני סבור כי יש לאמץ במקרה זה את האמור בתסקירי שירות המבחן, כלל מושרש הוא כי אין חפיפה בין שיקוליו לבין שיקולי בית המשפט. ראו לעניין זה רע"פ 8399/15 קדוש נגד מדינת ישראל (19.5.2016):

"שכבר נקבע בפסיקתנו כי בית המשפט איננו כבול להמלצות שירות המבחן בבואו לגזור את הדין ואביא בהקשר זה ציטוט רלבנטי: "המלצותיו של שירות המבחן, כשמן כן הן - המלצות. בית-המשפט אינו כבול לאמור בהן והוא אינו מחויב לפעול על פיהן. עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן" (ראו: רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל, בפיסקה 14 (18.10.2012))."

12. במקרה זה נראה שהתוצאה אליה הגיע שירות המבחן אינה מביאה בחשבון את חומרת המעשים ואת מדיניות הענישה, איני סבור כי בנסיבות תיק זה בו ביצע הנאשם עבירה שעונשה המקסימלי 20 שנה, תוך שהוא מסכן את ציבור רחב, ניתן להסתפק במאסר על תנאי.

זה השלב לשוב ולהזכיר את פסקי הדין אליהם הפנה הסנגור (הרשימה הוגשה לאחר הדיון), באותם פסקי דין של בתי משפט מחוזיים שונים, ניתנו עונשי מאסר של 6 חודשים בעבודות שירות, אין מקרה אחד מהמקרים עליהם הצביע הסנגור בו נגזר עונש כמוצק על ידי שירות המבחן, מאסר על תנאי בלבד. אמנם הענישה אינדיבידואלית אך תיקון 113 לחוק נועד כדי ליצור מתחם עונש הולם שיחול על כל מבצעי "המעשה" ולאנדיבידואליות של "העושה" יינתן ביטוי בתוך המתחם, למעט חריגים של סטייה מהמתחם שאינם מתקיימים במקרה זה.

עוד אוסיף כי התופעה החמורה של נהיגה פרועה ומסוכנת במטרה להימלט מפני המשטרה מחייבת ענישה שתביא להרתעת הרבים (ראו סעיף 40 לחוק), ואני סבור כי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים, יידע כל מי שנוהג ברכב כשהוא נמצא תחת השפעת משקאות משכרים, וכחלק מכך נוהג נהיגה פראית המסכנת את המשתמשים בדרך, כי עונשו במקרה כזה יהיה שהייה לתקופה ארוכה מאחורי סורג ובריח.

13. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק), אני משוכנע כי עונש של מאסר בפועל יפגע בנאשם, באשתו ובילדם שעומד להיוולד בעוד מספר חודשים. בהתחשב בעובדה זו, ביחד עם נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, הודייתו בהזדמנות הראשונה, ואישיותו כמתואר בתסקירי שירות המבחן, אני סבור כי במקרה זה יש להעמיד העונש בקצה התחתון של מתחם העונש ההולם.

סיכום

לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

· עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, מתקופת המאסר ינוכו הימים בהם היה במעצר מיום 29.3.2015 ועד ליום 25.5.2015.

הנאשם יתייצב למאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון ביום 24.6.2016 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

· 12 חודשי מאסר על תנאי. הנאשם לא יישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

· 4 חודשי מאסר על תנאי. הנאשם לא יישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה של נהיגה בשכרות או נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

· אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שלוש שנים מיום שחרורו מבית הסוהר. אני מפנה תשומת לב הנאשם להוראות סעיף 42 (ג)(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 לפיה:

"בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במניין:

(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה".

אני קובע כי הפסילה תחל מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, מניין שלוש השנים יתחיל רק לאחר הפקדת הרישיון.

14. בהתחשב בתקופת המאסר הארוכה ומצבו הכלכלי לא אטיל עליו קנס.

בהתחשב באופי הפגיעות במתלוננים, שאינו מספיק מוגדר לצורך הערכת גובה הפיצוי, לא אחייב הנאשם בתשלום פיצוי. כל מי שנפגע ממעשיו של הנאשם, לרבות פגיעה לרכושו, זכאי לתבוע פיצוי על נזקיו בפני הפורום המתאים.

אני ממליץ לשירות בתי הסוהר לשלב הנאשם בהליך טיפול לשם גמילה מאלכוהול, במידה והנאשם יחפוץ בכך.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' סיוון תשע"ו, 14 יוני 2016, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד שגב אדלר, הסנגור עו"ד שמואלי והנאשם בעצמו.